

#1 NEW YORK TIMES
bestsąrašų anksčiau

skaityk, juokis, mylėk.

susan
mallery

ten, kur laukia meilė #1

Tu
viešintelė

svajonių knygos

Knygute.lt

**Susan
Mallery**

TU VIENINTELĒ

Dvieju knygu serija
Ten, kur laukia meilē
Pirma knyga

Versta iš: Susan Mallery

Someone Like You, Harlequin Books, 2004

© Susan Mallery, 2004

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Iš anglų kalbos vertė Eglė Gaivenytė

Redagavo Indrė Viliūnaitė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Eglė Gaivenytė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2018

©, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-1043-4

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2025

Dženelei, kurios dėka ši knyga tapo tokia gera, kokia tik gali būti.

~ 1 ~

– Aš pabaisa, – klestelėdama ant kėdės tarė Šelė ir delnais užsidengė veidą. – Turėčiau išlįsti iš savo urvo tik sutemus, kad neišgąsdinčiau vaikų.

Džilė Stratern prisėdo šalia padėjėjos ir patapšnojo jai per nugarą.

– Ne pabaisa.

– Tu teisi, – Šelė pakėlė galvą ir prunkštelėjo.

– Pabaisa už mane gražesnė, – sukūkčiojo ji.

– Viskas pataisoma, – neatlyžo Džilė, – juk ne randas iki gyvos galvos.

– Mano psichika sužalota.

– Atsigausi.

Tiesą pasakius, Džilė tuo nė trupučio neabejojo. Vakar Šelė skriete išskriejo į naują madingą grožio saloną. Tikėjosi, kad plaukus subtiliai pakarpys ir pašviesins sruogelėmis. Tačiau sugrįžo su klaikia ilgalaike šukuosena, plaukai buvo nudažyti vulgaria oranžine spalva ir nevykusiai apkirpti.

– Žinai, ką? Man šovė puiki mintis, – Džilė

pakilo, apėjo stalą ir ėmė naršyti po elektroninį darbo kalendorių. – Žinau, kas tau gali padėti.

Šelė sukluso:

– Kas?

– Antonas.

Šelė giliai įkvėpė. Užtinusios akys pirmąkart tą rytą viltingai suspindėjo.

– Antonas? Tu jį pažįsti?

Antonas, kaip ir Madona, buvo iš tų įžymybių, kurioms nereikia pavardžių. Nors dažymas dviem atspalviais ir kirpimas kainavo kaip importinis automobiliukas, turtuoliai ir garsenybės sutartinai liaupsino jo stebuklingas rankas.

– Aš jo advokatė, – šyptelėjo Džilė. – Paskambinsiu ir pasakysiu, kad turime skubų atvejį. Manau, jis mums padės.

Po penkiolikos minučių Šelė jau buvo užrašyta pas kirpėją ankstyvą popietę. Džilė jai pasiūlė keletą dienų ateiti į darbą anksčiau ir taip kompensuoti neišdirbtas valandas.

– Tu pati geriausia, – žengdama pro duris džiaugsmingai pasakė Šelė. – Jei ko nors prireiktų, tik pasakyk. Aš rimtai. Atiduosiu inkstą. Išnešiosiu kūdikį. Ko tik panorėsi.

– Perskaityk bylą, palikau ant tavo stalo, – nusijuokė Džilė. – Iš pat ryto.

- Žinoma. Tuoju pat. Ačiū.

Džilė su šypsena nusigręžė į kompiuterį. O, kad visos bėdos būtų taip lengvai išsprendžiamos.

Po dviejų valandų ji nutarė padaryti pertauką. Ir išgerti kavos. Keli gurkšneliai atgavins smegenis. Ji pakilo ir nuėjo į valgomąjį, kuriame stovėjo didžiuliai skystos energijos aparatai.

Grįždama pasuko į kitą kabinetų sparną, kur taip pat jau treči metai dirbo jos vyras. Kelias pastarąsias savaites jie abu turėjo labai daug darbo ir beveik nesimatė. Jos darbotvarkėje atsirado tarpelis. Jei atsirastų ir Lailo, gal juodu drauge papietautų.

Padėjėjos nebuvo, kabineto durys uždarytos. Džilė tyliai pabeldė ir stumtelėjo duris. Tada atsargiai įėjo, bijodama sutrukdyti, jeigu jis kartais kalbėtų telefonu.

Jis tikrai buvo labai užsiėmęs, bet nekalbėjo telefonu. Kabinete Džilė sustingo. Jai užėmė kvapą, kavos puodelis išslydo iš rankų ir nukrito ant kilimu padengtų grindų. Ji nepastebėjo, tik pajuto, kaip kojas nutvilkė karštas skystis.

Jos vyras, su kuriuo ji gyveno jau trejus metus, kartu dirbo ir ruošė valgį, stovėjo prie darbo

stalo. Švarkas buvo pakabintas ant kėdės atlošo, kelnės nusmukusios iki kulکشnių. Jis įnirtingai barškino savo padėjėją. Taip įnirtingai, kad ne iškart pamatė Džilę.

– O taip, mažyte, – dūsavo Lailas, – va taip.

Moteris pagaliau pamatė Džilę. Išbalo ir atsūmė Lailą.

Vėliau Džilė prisimins, kaip ėmė spengti tyla ir laikas, rodos, sustojo. Atmintyje iškils ant grindų skriejantys dokumentai, padėjėjai suskatus ropštis nuo stalo ir mautis kelnaites. Vėliau ji panorės užmušti Lailą. O tą akimirką tik stovėjo praradusi žadą.

„Negali būti“, – kartojo ji sau mintyse. Juk jis jos vyras. Turėtų ją mylėti.

– Reikėtų pasibelsti, – sumurmėjo Lailas siekdamas kelnių.

„Aš beldžiau“, – atsakė ji mintyse. Nuostaba nustelbė visus pojūčius. Tada ji apsisuko ir išbėgo iš kabineto.

Po keturiasdešimt aštuonių valandų ir aštuoniolikos minučių Džilė nusprendė, kad Lailas nevertas net būti palaidotas gyvas. Ji troško atkeršyti. Deja, neturėjo nė menkiausio sumanymo, kaip tai padaryti. Teko pasitenkinti

fantazija: įsivaizdavo, kaip jis tįso ant greitkelio dykynėje, sunkiai gaudydamas orą, o ji pralekia pro šalį svaiginamu greičiu. Jai patiko įsivaizduoti, kaip netrukus šį vyrą partrenkia automobilis.

– Melagis, niekšas, pašlemėkas, – murmėjo ji, išsukdama iš greitkelio į vakarinį aplinkelį.

Melagis, niekšas, pašlemėkas pasiliko San Fransiske ir persikraustė į kabinetą su langu, kabinetą, kuris turėjo atitekti *jai*, jaunesniajai partnerei. Aišku, vietoj jos jam atitekusias aukštesnes pareigas jis atšvęs su padėjėja, nugirdys ją vynu iš Džilės surinktos kolekcijos ir nusineš į *jiems* priklausiusią lovą.

Taip, tokia tiesa. Tądien Džilė išgyveno pragarą. Ji ne tik užklupo vyrą svetimaui, tą pačią popietę ją dar ir atleido iš darbo.

– Tikiuosi, kad Lailas pasigaus venerinę ligą ir jo didysis pasididžiavimas nudžius, – garsiai pasakė ji ir pasitaisė: – Ne toks jis didelis. Nėra kuo didžiuotis. Orgazmą dažniausiai suvaidindavau, bjaurybe.

O visų blogiausia – ji ruošė jam valgį. Būtų įstengusi pakęsti prastą seksą, bet nuo minties, kad išsprukdavo iš svarbių susirinkimų tam, kad pasitiktų Lailą su naminiu valgiu, norėjosi

griežti dantimis.

Ji troško atplėšti langus ir surikti į jūros druskos prisotintą orą, kad nekenčia vyro ir kad laukia nesulaukia, kada baigsis skyrybų procesas. O, kad niekada nebūtų jo sutikusi, pamilusi ir ištekėjusi. Bet geriau negąsdinti žuvėdrų kelkraštyje ir dviejų senolių, parke stumdančių šachmatų figūrėles.

Vienintelė prošvaistė visiškoje tamsoje – Šelės šukuosena dabar buvo lyg kino žvaigždės. „Šito reikėtų nepamiršti“, – tarė sau Džilė, sustabdė automobilį, užsidegus raudonam šviesoforo signalui, ir apsidairė pirmą kartą po to, kai išvažiavo iš San Fransisko. Kaip reikiant apsidairė.

Dieve, būtent tokių užkampių ji negali pakęsti. „Regis, nesėkmės persekioja toliau“, – pamanė ji, supratusi esanti vienintelė pasaulyje, iš tikrųjų *galinti* sugrįžti namo.

Los Lobosas Kalifornijoje – nedidukas turistinis pakrantės miestelis, kasmet pritraukiantis daug atostogautojų. Vietos ledainėje galėjai gauti naminių ledų, „Polės pyragų svetainėje“ – naminio pyrago, o Bilo meksikietišrame kepsnių restorane – skaniausių valstijoje meksikietiškų salotų. Gyventojai duris rakindavo tik per turistinį sezoną. Prieplauka buvo laikoma

nacionaliniu turtu, o Helovino moliūgų šventė paplūdimyje – vienu reikšmingiausių metų įvykiu. Kai kuriems čia buvo tikras rojus, bet Džilė jautėsi lyg nuteista kalėti pragare. Lailui teks atsakyti dar ir už tai.

Gera bent tai, kad vaikystės namuose dabar buvo įsikūrusi Gamtosaugininkų draugija ir jai neteks miegoti senajame miegamajame. Viktorijos laikų stiliaus namas, kuriame ji užaugo, buvo restauruojamas, todėl ji apsistojo pas tetą Beverlę.

Pagalvojusi apie meilią tetos šypseną ir vais-tažolėmis kvepiančius namus Džilė spūstelėjo greičio pedalą. Pervaziavo miestelio centrą, – jeigu ji galima taip vadinti, – ir atsidūrė pietiniame pakraštyje. Dar už kelių posūkių privažiavo dviaukštį namą, pastatytą dvidešimto amžiaus penktame dešimtmetyje. Stogą virš erdvios verandos laikė parėmusios mūrinės kolonos. Keli apšiurę lauko foteliai kvietė prisėsti ir stebėti pro šalį slenkantį gyvenimą. Kol kas Džilei labiau norėjosi susisukti į kamuoliuką ir laižytis žaizdas, bet vėliau ji mielai įsitaisys senoje supamojoje kėdėje.

Ji sustabdė automobilį prie namo ir išlipo. Teta Bevė turbūt stovėjo prie didžiulio lango, nes jau žengė pro duris ir ėmė leistis laiptais.

Beverlė Antuanetė Kuper, draugų vadinama Beve, jau gimė turtinga. Neskendėjo prabangoje, bet pinigų pakako, kad galėtų nedirbti, tik kelerius metus po koledžo jai teko padirbėti mokytoja. Smulkutė raudonplaukė plačia šypsena buvo jaunesnioji iš dviejų seserų. Atsikraustė į Los Lobosą, kai sesuo ištekėjo už Džilės tėvo, ir nusprendė likti.

Džilė džiaugėsi susitikusi su giminaite. Teta neteisdavo ir nekritikuodavo. Tiesiog apkabindavo, besąlygiškai mylėjo ir kartais patardavo. Bevė laikė save gražia, nors nuomonių būta įvairių. Trumpai užmiršusi negerą jausmą, persekiojantį nuo tos akimirkos, kai užklupo Lailą su padėjėja prie jo darbo stalo, Džilė žengė ant šaligatvio, sustojo ir nusišypsojo.

– Štai ir aš.

Teta pražydo šypsena.

– Gražūs ratai.

Džilė žvilgtelėjo į juodą žvilgantį BMW 545.

– Transporto priemonė, – ji patraukė pečiais.

– Aha. Lailo?

– Kalifornija – bendros nuosavybės valstija, – ramiai atsakė Džilė. – Kadangi automobilis įsigytas po vestuvių, jis taip pat ir mano.

– Pasiėmei, nes žinojai, kad susinervins?

- Na taip.

- Šaunuolė. - Teta nužvelgė Džilės palaidinę ir kilstelėjo antakius. - Valgei?

Džilė žvilgtelėjo į dėmę ant pagal užsakymą iš šimtaprocentinės Egipto medvilnės siūtų marškinių, kuriuos apsivilko ant džinsų. Į drabužį būtų tilpusios bent dvi tokios kaip ji, bet tai buvo ypatingieji Lailo marškiniai, kuriuos jis užsisakė iš Honkongo už nemenką penkių šimtų dolerių sumelę. Turėjo tokius ketverius. Kiti treji atsidūrė jos lagamine.

- Burita, - Džilė patrynė rusvą dėmę po dešine krūtimi. - Gal koks aštrus padažas. Buvau sustojusi užkasti.

- Pasakyk, kad valgei automobilyje, - šelmiškai paragino Bevė. - Juk Lailas neleidžia valgyti automobilyje.

- Iki paskutinio kąsnelio, - patikino Džilė.

- Puiku.

Bevė ištiesė rankas. Padvejojusi sekundę Džilė puolė į smulkesnės moters glėbį. Ji tvardėsi dvi dienas. Stengėsi galvoti tik apie tai, kaip pertvarkys savo pasaulėlį. Visos emocijos buvo užgniaužtos iki saugios akimirkos. Ir ši akimirka atėjo.

Veidą išmušė karštis, krūtinė įsitempė, kūną

ėmė krėsti drebulys.

– Mačiau, kaip jie tai darė, – sušnibždėjo ji nuo skausmo ir tramdomų ašarų virpančiu balsu. – Kabinete. Kaip šlykštu. Jis nė nenusirengė. Su nusmukusiomis kelnėmis atrodė juokingai. Kodėl ji jo nenurengė?

– Ne visos moterys turi savigarbos.

Džilė linktelėjo.

– Aš bent jau priversdavau nusirengti.

– Nė trupučio neabejoju.

– Bet ne tai skaudžiausia, – tęsė ji karščiuojančiomis akimis. – Jam atiteko aukštesnis postas vietoj manęs. Aš velniškai daug dirbau, išplėtočiau veiklą, o jį paaukštino, mane atleido.

Ašaros tekėjo upeliais. Ji pamėgino sulaikyti, bet buvo per vėlu. Lašeliai pabiro tetai ant pečių.

– Ir niekaip nesuprantu, kodėl mano pyktis stipresnis už skausmą, – jos balsas trūkčiojo. – Kodėl man darbo gaila labiau negu santuokos?

Džilės klausimas nuskambėjo retoriškai. Ji nujautė, kad abi žino atsakymą.

– Nori apibraižyti automobilį? – paklausė teta.

Džilė išsitiesė ir nusišluostė veidą atžagaria ranka.

– Gal vėliau.

- Iškepiu pyragaičių. Eime, paragausime.

- Mielai.

Bevė suspaudė jai ranką ir nusivedė namo.

- Aš kai kuo domiuosi. Žinai, galėčiau prakeikti Lailą. Ar tau palengvėtų?

Džilė juto, kaip su kiekvienu žingsniu skausmas palengva atlégsta. Nors Los Lobosas jai nepriminė smagiai praleisto laiko, visada galėjo prisiglausti tetos namuose.

- Prakeikti būtų ne pro šalį. Ar galime apleisti pūliniais?

- Pamėginsime.

Po dviejų valandų Džilė su tetule buvo suvalgiusios gerą tuziną šokoladinių pyragaičių ir išlenkusios po kelias taureles brendžio.

- Nenorėčiau griebtis jokių tyčinių kenkėjiškų veiksmų, - pareiškė Džilė, labai savimi didžiuodamasi, kad ištara žodį „tyčinių“, nes alkoholis stipriai įkaitino kraują, o smegenys apsitraukė rūku. - Todėl, užuot pati subraižiusi, paliksiu automobilį prie mokyklos beisbolo aikštelės. Neatmušti kamuoliukai kaip reikiant jį pagražins. - Ji sukikeno. - Supranti? Pagražins.

Teta atsiduso.

- Tu girta....